

ŠEŠTAS SKYRIUS

Dienos šviesoje Lymingas buvo ne mažiau žavus. Įėjęs jis nedelsdamas išsitraukė auksinį portsigarą ir visiems pasiūlė rankų darbo cigarečių. Hensomas ir konstebliis pasivaišino. O Džentlio papsėta pypkė kaip tik buvo pasiekusi brandžiausią aromatą. Lymingas pats išsitraukė cigaretę, patapšnojo ja per portsigarą, pasukiojo tarp lūpų ir prisidegė plonu, paauksuotu žiebtuvėliu. Tada atsisėdo ir, pūsdamas pro šnerves dūmus, leido suprasti, kad jis pasiruošęs jų klausytis.

Džentlis tarė:

– Ar pasakytumėte man... kas vakar įmušė pirmąją „City“ komandos įvartį? Ar tai buvo Robsonas?

Lymingas pažvelgė į jį su nuostaba.

– Iš tiesų tai buvo Smetikas, – atsakė. – Jis pataikė spirdamas laisvą smūgį po Džono S. pražangos.

Džentlis burbtelėjo:

– Ak, taip, dvidešimt antrąją minutę.

Atrodė, kad Lymingas nori jį pataisyti, bet jis nieko nepasakė.

– Manau, kad ilgai jūsų neužlaikysime, po-
ne Lymingai, – tarė Hensomas. – Tiesiog nori-
me išsiaiškinti porą paprastų smulkmenų.

– Mielai padėsiu visais klausimais.

– Kelintą valandą vakar išėjote iš sandėlio?

Lymingas pasvarstė ir atsargiai atsakė:

– Dvidešimt po pirmos.

– Ar buvote paskutinis ten likęs žmogus?

– Taip. Dažniausiai pats užrakinu sandėlį.

– Ar užrakinamas visas sandėlio kiemas,
ar tik biuras ir pastatai?

– Tik biuras ir pastatai. Tačiau nuo įvažiuo-
ti leidimo neturinčių automobilių saugo už-
tvaras.

– Bet jis neapsaugo nuo žmonių, įeinančių
ar išeinančių iš sandėlio?

– Ne, tačiau bet kuriuo atveju šone yra var-
teliai.

Džentlis pasidomėjo.

– Nejaugi toks įėjimas į sandėlį nieko ne-
gundo?

Lymingas gūžtelėjo ir išpūtė dūmus.

– Nėra ko vogti, išskyrus medieną. Niekas
nesugebėtų plikomis rankomis nutempti me-
dienos per kiemą iki vartelių – tik jau ne

akylai stebint ponui Huismanui. Jo miegamojo langai nukreipti į sandėlį.

Hensomas kamantinėjo toliau:

– Kada paskutinį kartą matėte poną Huismaną?

– Jis išėjo iš biuro maždaug dešimt minučių po pirmos. Užėjo į mano kabinetą pranešti, kad pirmadienį išvyksta į Londoną.

– Ar minėjo, dėl ko?

– Sumokėti Olsenams už praeito ketvirčio krovinius. Olsenai yra mūsų agentai Vopinge.

– Ar ponas Huismanas dažnai mokėdavo pats asmeniškai?

– O, taip, nuolatos. Ir visada grynais – tai buvo vienas iš jo ekscentriškų gestų.

– Kokia galėjo būti atsiskaitymo už ketvirtį suma?

Lymingas neskubėdamas pamastė:

– Šį ketvirtį ji sudarė vienuolika tūkstančių tris šimtus dvidešimt septynis svarus su keliais šilingais, trimis procentais mažiau, jei mokama grynais.

– Ar vakar iš ryto pono Huismano elgesyje nepastebėjote nieko keista?

– Nieko ypatinga. Jis buvo truputėlį įsitęsęs, nes jo sūnus atvyko į miestą. Manau, kad, jo įsitikinimu, Piteris į Norčesterį atvažiuodavo tik tam, kad jį panervintų, bet čia tik tarp

kitko. Jis vėl užsiminė apie testamentą ir pažadėjo po Velykų sukviesti teisininkus.

– Ar jis leido jums suprasti, kad tikisi sūnaus apsilankymo?

– Tiesą sakant, jis užsiminė apie kažką panašaus ar bent jau tai, ką būtų galima taip suprasti. Jis pasakė (jo kalbėjimo maniera buvo labai savotiška): „Aš būsiu pasiruošęs, Lymingai, cha cha, aš būsiu pasiruošęs.“

– Ir jūs manote, kad jis turėjo omenyje būsimą apsilankymą?

– Žinoma, galbūt jis kalbėjo apie pakeitimus savo testamente, tačiau po to ėmiau abejoti.

– Ar galėtumėte pasakyti, kad jis baiminosi savo sūnaus?

– O, šito negaliu pasakyti. Mano manymu, su Piteriu jis elgėsi kiek neprotingai, o Piteris buvo karšto būdo, bet sakydamas, kad jis jo „baiminosi“, perlenkčiau lazda.

– Tačiau pasakytumėte, kad jis buvo susirūpinęs?

– Jis visada susirūpindavo, kai Piteris atvykdavo į Norčesterį.

– Ar, jūsų žiniomis, Piteris buvo su juo susitikęs po to, kai išėjo iš namų?

– Mano žiniomis – ne.

– Nuo to laiko, kai Piteris pabėgo su pinigais, jie nesimatė?

– Niekados.

Hensomas užgesino rankų darbo cigaretės nuorūką į peleninę ir desertui siekė cigarų dėžutės. Lymingas, žavingas ir nė kiek nesutrikęs, stebėjo, kaip inspektorius nukirpo „Corona“ galiuką ir, atsargiai pasukiojęs, jį prisidėgė.

– Aha! – tarė Hensomas. Lymingas mandagiai šyptelėjo.

– Kur ėjote, užrakinęs sandėlį? – tęsė Hensomas.

– Nuvykau namo papietauti.

– Kur gyvenate?

– Gyvenu Monks Tače, Hasvike.

– Ar gyvenate vienas?

– Turiu namų šeimninę, tokią poniją Lambert, ir kasdien apsilankantį sodininką.

– Ar jie buvo namuose, kai jūs atvykote pietauti?

– Namų šeimninė, žinoma, buvo, tačiau sodininkas jau buvo pasipustęs padus. Jis atėjo vėliau, ir aš jį pavėžėjau iki Reilvei Roudo.

– Kelintą valandą parsiradote namo?

– Maždaug be penkiolikos dvi.

– O kada iš ten išvykote?

– Buvo be dvidešimt trys – vėlavau. Iki

mašinų aikštelės per spūstį nusigauti ne taip paprasta.

– O kelintą atsidūrėte Reilvei Roude?

– Buvo lygiai trečia. Paleidau Rodžerį (toks mano sodininko vardas) prie stotelės ir pabandžiau pasistatyti mašiną. Kai tai pavyko, buvo jau penkiolika po ir aš nespėjau pamatyti pirmo smūgio.

– Ar esate aistringas „City“ sirgalius, pone Lymingai?

Lymingas nežymiai gūžtelėjo.

– Manau, kad galima taip pavadinti. Jei tik galiu, niekada nepraleidžiu vietinių varžybų, o kartais pavyksta ištaikyti laiko ir netoliese vykstančioms rungtynėms.

– Vadinasi, turite bilietą visam sezonui?

Lymingas trumpam suklušo.

– Tiesą sakant, ne, – atsakė jis. – Man prapuola pusė smagumo, stebint rungtynes iš sėdimųjų tribūnų. Man priimtinesnis sambrūzdis ir triukšmas stovimose vietose. Tai sukelia laukimo atmosferą. Sėdėti ant kietos kėdės, įrėmus kelius kitam žmogui į nugarą jaučiant, kaip į maniškę taip pat remiasi kažkieno keliai, būti atsiribojusiam nuo emocijų, verdančių už nuolaidaus stogo iš sijų ir šiferio – ne, man patinka stovimos tribūnos, arba neverta net eiti į rungtynes.